

kommissionen har beskæftiget sig med, og som jeg ogsaa har i Sinde at skænke Opmærksomhed, for saa vidt jeg faar den Reduktion foretaget paa dette Omraade, som jeg har ønsket.

Naar det ærede Medlem Hr. Dahlgaard siger, at man behøver ingen Lovgivning for at lade Arbejdsløshedsfonden fungere som Laaneinstitut for Arbejdsløsheds-kasserne, ved jeg ikke, hvor det ærede Medlem har det fra. Jeg kender ikke til nogen saadan Bemyndigelse, og jeg tvivler ikke paa, at dersom jeg agerede, som om jeg havde en saadan, vilde det ærede Medlem være der med Krabasken, saa saare han opdagede det, saa det skal jeg vel vogte mig for til Trods for det ærede Medlems Anvisning.

Naar det ærede Medlem saa siger, at den Besparelse, som her søges, er rent og skært Blændværk, og paaberaaber sig, at det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen har den samme Opfattelse, maa det ærede Medlem jo ikke glemme, at det Ræsonnement, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen anstillede, hvilede paa den Forudsætning, at man ikke blot vilde løse den vedtægtsmæssige Understøttelses Opgave, som Kasserne nu har, men udvide den vedtægtsmæssige Hjælp til i Dagetal at strække sig over det samme, som begge Former for Understøttelse nu strækker sig over. Dette vilde svare til en betydelig Forøgelse af Kontingentet og selvfølgelig ogsaa af Statstilskuddet, hvorved Besparelsen i Forhold til den nuværende Ordning for 1926—27 vilde blive væsentlig mindre. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard ved godt, at det var under disse Forudsætninger, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen talte. Det er klart, at jo større Opgaven bliver for Arbejdsløshedskasserne, jo mere de udvider deres Opgaver og forøger Kontingenterne, des større Ydelser maa ogsaa det offentlige præstere. Men det er en ganske naturlig Konsekvens af det Princip, hvorpaa det hele hviler, Princippet Hjælp til Selvhjælp. Jeg vil jo ikke beskyldte det ærede Medlem for, at han her har talt mod bedre Vidende, men jeg vil udtale min Forundring over det Ræsonnement, han her har opstillet. Thi hvis der ikke i den kommende Tid kan opnaas en Besparelse paa 10 Mill. Kr. — og det afhænger jo af, hvor stor Arbejdsløsheden bliver, og hvor stort Medlemskontingent bliver — ja, saa gør det jo Fremskaffelsen af Besparelser paa andre Omraader saa meget mere fornøden. Jeg haaber, at det ærede Medlem, da han nu mener med sit Falkeblæk at

have opdaget, at her ikke er 10 virkelige Millioner, saa med saa meget større Iver vil medvirke til at tilvejebringe dem paa de andre Omraader, hvor der er Forslag om at gennemføre Besparelser.

At det ærede Medlem Hr. Sven kunde forsikre Tinget om, at Regeringen var villig til til Bunds at hjælpe Landbruget, men naturligvis ikke vilde hjælpe Industrien — ja, det er jo en af disse Paa-stande fra Taler i konservative Klubber og lukkede Møder, som vi dog plejer at være fri for her i Tinget. Jeg tror, at der fra Lovgivningsmagtens Side er taget et vidtgaaende Hensyn paa mange Omraader til Industriens Interesser, og i hvert Tilfælde ved jeg da ikke af, at man ved Tale af den Art, som det ærede Medlem her førte, kan antages at komme til at give noget virkelig positivt Bidrag til, at disse Forhold kan bedres. Jeg er heller ikke bekendt med, at man træffer Foranstaltninger til at hjælpe Landbruget produktivt set. Jeg ved ikke bedre end, at Landbruget i Dag som alle Dage maa klare sine Sager sely, tage Vilkaarene paa det Marked, hvor Produkterne skal afsættes, og maa som Følge af hele dette Erhvervs særlige Karakter holde sin Produktion oppe, uanset om den er rentabel eller ikke i Øjeblikket. Jeg ved ikke af, at der fra Venstres Side hidtil er gjort noget Forsøg paa at ændre disse Tilstande, men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at der heller ikke vil blive gjort det, ligesom jeg med fuld Vished ved, at heller ingen Kredse indenfor dette Erhverv stiller noget som helst Krav i saa Henseende. Derfor er Bemærkninger af den Art saa inderlig overflødige, men alligevel tager man jo ikke fejl af Hensigten.

Det ærede Medlem paastaar, at vi ved dette Lovforslags Gennemførelse blot opnaar at overvælde Byrderne fra een Klasse til en anden. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem heri; jeg har tilstrækkelig tydeligt udtalt mig derom, og jeg skal ikke gentage det. Nu siger det ærede Medlem, at skulde man skride til Afskaffelse af ekstraordinær Understøttelse, maatte man gribe ind i andre Samfundsfaktorer. Det er i det hele taget lidt taaget, hvad det ærede Medlem mener dermed, men til sidst afslørede han sig: jeg behøvede jo ikke at lade, som om jeg ikke vidste Besked, for Meningen var selvfølgelig den, at der skulde træffes visse særlige Foranstaltninger, og det vil altsaa sige af den Karakter, som saa mange, mange Gange har været drøftet baade indenfor og udenfor